

לעורר גבורות למים, ולהקיף
שבע פעמים כדי לרוות את
המזבח הזה מהמים של יצחק,
משום שהבאר הזו של יצחק
מתמלאת מים, וכשמתמלאת, כל
העולם מתברך במים.

וביום הזה צריכים גבורות למים,
ולסים אותה אחר כך, שהרי ביום
הזה מסתים הדין, ומשום כך
צריכים לחבט אותם בקרקע
שלא ימצאו, שהרי זהו יום של
התעוררות וסיום. ולכן
התעוררות וסיום הוא שעושים
בצרכי נחל.

אמר רבי חזי, ודאי כך הוא,
ויפה. וערכי נחל, מהצד של נחל
יוצאות גבורות. וביום הזה
מתעוררים ומסיימי. ביום הזה
כתוב, (בראשית כו) וישב יצחק
ויחפר את בארת המים. בארת
כתוב חסר. וישב, מה זה וישב?
אלא היום הראשון של החדש,
ראשית הדין היה בכל העולם,
ויצחק עומד לכסא לדון את
העולם. ביום הזה, וישב יצחק,
לעורר דינים ולסים דינים. ויחפר
את בארת המים, להריק גבורות
לכנסת ישראל לעורר את המים,
שהרי מים יורדים לעולם
בגבורות.

וכשום שהגבורות הללו אין
יורדות אלא בעננים, ויום המענן
לא נחה רוחם של עמודי העולם,
רק משום שהעולם צריך אותם.
מה הטעם? משום שהעולם
נברא בדין, והכל כך צריך. משום
כך הכל תלוי במעשה. ועל כן
הכחן במעשה ובתקון שהוא
עושה למטה, מתעוררים עליונים
ותחתונים לתקן אותם, והם
מתתקנים על ידו.

אמר רבי יוסי, הרי שנינו,
הערכה שדומה לשפתים ביום
הזה, ומה היא? אמר רבי חזי,

נחל (פליין) בהו. ובעינן לאתערא גבורין למיא.
ולסחרא ז' זמנין, לרוואה להאי מזבח, ממיא
דיצחק, בגין דאתמליא מיא האי בירא דיצחק,
וכד הוא אתמליא, כל עלמא אתברכא במיא.

ובהאי יומא גבורות בעינן למיא, ולסיימא
לון לבתר, דהא (דף ג"ב ע"א) בהאי יומא

מסתיימי דינא. ובגין כך בעינן לבטשא לון
בארעא, ולסיימא לון דלא משתכחו, דהאי
יומא אתערוותא וסיומא הוא. ועל דא
אתערוותא וסיומא הוא דעבדינן בערבי נחל.

אמר רבי חזי ודאי הכי הוא, ושפיר. וערבי
נחל, מסטרא דנחל, נפקי גבוראן.

ובהאי יומא מתערי ומסיימי. בהאי יומא
כתיב, (בראשית כו) וישב יצחק ויחפור את בארת

המים. בארת כתיב חסר. וישב, מהו וישב.
אלא יומא קדמא דירחא, שירותא דדינא

היה בכל עלמא, ויצחק קיימא לכוורסייא
למידן עלמא. בהאי יומא, וישב יצחק

לאתערא דינין ולסיימא דינין. ויחפור את
בארת המים, לארקא גבורין לכנסת ישראל,

לאתערא למיא, דהא מיא בגבורין נחתן
לעלמא.

ובגין דאלין גבורין, לא נחתין אלא בעיבא,
ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי

עלמא, אלא בגין דעלמא אצטריף להו. מאי
טעמא. בגין דעלמא בדינא אתברי, וכלא

בעיא הכי. בגין כך פלא בעובדא תליא מלתא.
ועל דא, כהנא בעובדא ותקוונא דאיהו עביד

לתתא, אתערו עלאין ותתאין לתקנא לון,
ומתתקני על ידוי.

אמר רבי יוסי הא תנינן, הערכה דדמיא
לשפון בהאי יומא, ומאי היא. אמר

רבי חזי, אף על גב דלדרשא הוא דאתי,